

DATURA STRAMONIUM

i altres relats

Àngels Guil i Bieto

STONBERG
EDITORIAL

DATURA
STRAMONIUM
i altres relats

Àngels Guil i Bieto

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: Setembre 2020

© Àngels Guil i Bieto

© del pròleg Elisenda Puig i Salvador

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 — 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Producció: Stonberg Editorial

ISBN: 978-84-121651-8-0

DIPÒSIT LEGAL: B 16215-2020

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

ÍNDEX

Introïtus Datura Stramonium	9
La torna	11
(in)Solidaritat obrera	27
Una dona de canet	35
La insuportable diferència entre la papallona i l'arna	55
Guess who's coming to dinner (I)	91
Guess who's coming to dinner (II)	115
Intermediació	145
Herba talpera (<i>Datura stramonium</i>)	155

INTROITUS DATURA STRAMONIUM

Sembla que la *Datura stramonium*, estramoni o herba talpera, era usada en antics rituals de bruixeria. Les seves propietats narcòtiques ajudaven a les bruixotes a fer el que els corresponia: dolenteries.

I què els passa als personatges que trobem en els relats de l'Àngels Guil? Doncs que són criatures entranyables que, en moments determinats de la seva vida, fan trapelleries, s'esbojarren, talment com si estiguessin posseïts pels conjurs d'una bruixa. I és tal el seu esbojarrament, que ens entendreixen, perquè traspuen l'ofuscació d'una humanitat que es perd, sovint, en els tràfecs de la vida quotidiana. Són homes i dones que, un bon dia, activats per alguna molla màgica, exploten perquè n'estan fins a la barretina de fer els que els toca fer segons els canons socials establerts, o bé són víctimes d'un mal d'amor incontrolable, i llavors passa el que passa. A vegades, més que riure, somriem amb aquella compassió solidària que ens apropa a uns personatges tant de casa nostra, propers i ben descrits que ens venen ganes de convidar-los a fer el vermut el diumenge.

Però no us desvetllaré com van les coses quan una mèdium, una dona de Canet, en Gilbert, el químic, o en Pitu Deulofeu perden l'oremus i es troben en situacions inesperades. Només us diré que els relats d'Àngels Guil ofereixen ironia, descripció descarnada de tipus identificables en el nostre entorn, humor i altres ingredients, en un còctel ben remenat de *Datura stramonium*. I afe-

giré, a més, que ho fa amb un llenguatge col·loquial i una expressió directa i sense embuts.

Si sou agosarats i no teniu por de les bruixeries, entreu a la cuina de l'Àngels i preneu-vos una tasetta d'aquesta poció d'herba talpera que ella ofereix als seus personatges. Qui sap què us pot passar! Potser alguna aventura inesperada us treu de l'ensopiment o us entra una fal·lera sensual desmesurada com a ells. El que us puc assegurar és que passareu una bona estona llegint les aventures i desventures dels tocats per la *Datura stramonium*.

Elisenda Puig i Salvador
Barcelona, juny de 2020.

LA TORNA

Aquella mèdium hi trobava un sentit. —Saps que l'actitud és important —va dir-li. A continuació es va quedar en silenci, durant un segon, observant la paret però mig aclucant els ulls com si atalaiés l'*Infinit*. La mèdium va insistir—. I que si fas allò que t'agrada... I la il·lusió? Cal, també, assumir un risc. Cal assumir un repte, ser creatiu.

Ella s'havia instal·lat en la rutina—li recordava la mèdium—, anant cada dissabte al taller de *cupcakes*. Però allò que havia de fer no era pas perdre el temps amb rebosteria absurda. No. El que havia de fer era agafar el darrer tren que passava per la seva vida. Un tren ja, a hores d'ara, en marxa.

Mentre la clienta rumiava sobre les paraules que li enviaven del *Més Enllà* —cara contreta, front arrugat, asseguda immòbil a la cadira passada de moda—, la mèdium tornava a fixar la mirada en la paret (o, si voleu, *Infinit*). La mèdium encara semblava més concentrada, si cap. Potser era que pensava en trens? En aquells trens que perdem a la vida? Doncs sí, efectivament. O si més no, la mèdium pensava en el tren que havia d'agafar a les dues per anar a Premià, a casa sa germana. A veure si aclarien d'una vegada com es repartien el pagament de la residència del pare, que l'home ja no podia viure sol, que algun dia tindrem un disgust. Havien quedat per parlar-ho amb calma, les jubilacions d'autònom no van enlloc i les residències costen un colló de mico. Està clar que les filles ens haurem de gratar la butxaca...

En fi, si no volia fer just —i no volia perquè sa germana era molt picadissa amb la puntualitat— havia d'agafar el tren de les dues. Si el perdia possiblement ja arribaria tard. I no, no volia discutir de diners amb la germana posada de cul.

La mèdiu, dissimuladament, fent un posat com si mirés altra vegada *l'Infinit*, va donar un cop d'ull al rellotge de paret. La una tocada. I encara no havia ni dinat. La intenció era, almenys, fer un mos abans de sortir de casa, no aguantava tantes hores amb la panxa buida. Tenia clar que la de Premià com a molt li oferiria un cafè. Quina una, sa germana, per oferir res. Potser que agafés alguna llaminadura per menjar-se-la al tren. Però, què tenia a casa? Unes galetetes salades? Li agafaria set... Va observar novament la dona que tenia al davant, la clienta. Se l'havia de treure de sobre sense dilació. El problema era que la coneixia de feia molts anys —ara mateix, més que relació mercantil, ja les lligava una mena d'amistat— i sabia perfectament que aviar-la no era fàcil. Perquè aquella clienta sempre aprofitava l'amistat i la confiança que compartien per abusar, per espremer la mèdiu al màxim, amb mil preguntes d'última hora. Sabia que amb aquella clienta/amiga li seria força difícil tancar la sessió.

Va decidir mostrar una actitud ferma. Deixant la clienta amb la darrera pregunta penjant dels llavis, va fer un bot de la cadira.

—En fi, això és tot el que et puc dir avui. Ja se m'ha esvaït: s'acaba de tancar, la *Font que m'il·lumina* —així era com ella anomenava una mena de llum màgica que, segons explicava, li arribava del *Més Enllà* amb les *Respostes*. La mèdiu, per cert, no usava cartes, boles, ni cap mena de giny esotèric comú. Només es concentrava, sota una llum estantissa, amortida per pesants cortinatges tronats, enmig d'un núvol de fum d'encens. Amb aquell marxandatge llur clientela ja semblava satisfeta.

Tot i el bot que acabava de fer de la cadira, i el to de clausura de la sessió amb què va pronunciar això de “*la Font que m’il·lumina s’acaba de tancar*”, la mèdium es va trobar que l’altra no feia gest de moure’s del lloc. Ben al contrari, la reconsagrada clienta no s’alçava de la cadira, com si no hagués quedat satisfeta amb la sessió —extenuant— de més d’una hora.

Aquesta maniobra no era nova, en la seva clienta/amiga, i sempre feia que la mèdium recordés aquella torna que, per arrodonir el pes del pa, donaven al forn del poble quan era petita. Era un simple crostó, tallat amb determinació per la botiguera amb un ganivet de serra, que ella es cruspiria tot seguit, complaguda i satisfeta, de camí cap a casa.

En efecte, aquesta clienta sempre li reclamava la torna. La feia sentir com si la sessió que li acabava de dedicar no fos suficient per als setanta euros (ella seixanta, preu d’amiga) que costava. Setanta euros (seixanta) que, si tot anava com havia d’anar, ara mateix cobraria... «Per cert, porto canvi, al moneder, per al tren?» —va recordar de sobte la mèdium.

Es pot dir que la mèdium no havia fet altra cosa en tot el dia: pensar en la cita que tenia amb la germana. Havia entrenat les paraules, l’entonació, el capteniment. Li havia de fer entendre que no podien pas contribuir en la mateixa proporció en allò de la residència del pare. Primer perquè l’altra era rica i ella no. «Què dius que us ha costat, aquesta torre, a Premià?» —donat el cas, li podria tirar en cara—. Segon perquè... Bé, tant i fa; de sobres sabia que la germana l’acabaria castigant amb allò de: «Tu te’ls guanyes molt fàcilment, els calerons, amb aquests romanços esotèrics. En canvi el meu marit s’ha de llevar cada dia a les cinc». Quina catxassa, la tia! —s’indignava, la mèdium—. Per què sempre l’havia de comparar amb el beneït del seu marit? Per què

no la comparava amb ella mateixa, que no fotia brot en tot el dia?

Agafaria el tren al Clot, a la plaça Sant Martí. Per anar bé, abans de les dues —es va repetir— havia de tenir el bitllet a la mà. I mentrestant aquella pesada —la clienta aprofitada— sense intenció de desenganxar el cul de la cadira.

La mèdiom, veient que la dona no feia la mínima acció de marxar, va decidir deixar-se d'embuts i mostrar a les clares la seva impaciència. Va abandonar la saleta, deixant-hi sola la clienta i, sense compliments, amb dues camades, es plantà al vestíbul. A continuació, elevant el volum per fer-se sentir, va dir:

—Si veus que ho necessites, fem una segona sessió la setmana que ve.

Li ho deia amb la mà visiblement afermada a la maneta de la porta.

L'altra, ara, molt a contracor, començava a desempegar les natges del vellut atrotinat del seient, sense altra opció possible que tirar cap a la sortida.

Arrossegant els peus, fent el romancer, buscant desesperadament la manera d'encetar la tanda de les *preguntes-torna*, la clienta arribava al vestíbul. Al seu torn, la mèdiom, preveient aquest imminent xàfec, va decidir barrar tota possibilitat que l'altra digués *mu*. Amb un to expressament malganós, com per desanimar-la de fer més preguntes, li deixava anar:

—La setmana entrant tinc força forats a l'agenda, si veus que...

*****

Ella sap que per cada sessió cobro setanta euros (en el seu cas seixanta). En podria cobrar cinquanta, però els números massa rodons resten serietat al producte. En tot cas, ella sap que cobro setanta euros i la norma sagrada és que en cada sessió tan sols es pot tractar un tema. Si ve per temes de feina, doncs ens centrem en la feina, si és per al rumb i sentit de la vida —com avui—, doncs rumb de la vida. Però la Paula sempre s’ho ha manegat per no haver de pagar per una sessió dedicada estrictament al tema amorós. Les consultes sobre en Jim (o altres mansos, com el que té ara mateix), amb mi sempre li han acabat sortint de franc. L’estratagema consisteix a encetar conversa sobre mansos a última hora, i en condició d’amiga. És allò que jo anomeno “la tanda de les preguntes-torna”. La tinc caladíssima.

Palplantades totes dues al vestíbul, la Paula fa veure que no s’adona de la meva impaciència. Els seus ulls nerviosos apunten a qualsevol lloc que no sigui la meva mà aturada sobre la maneta de la porta. Amb arterosa manyagueria, inicia el seu xantatge:

—Què no em convidaràs a fer el cafè, avui?

Ja m’ha ben fotut!

Faig un repàs ràpid de la situació: crec que a la cafetera queda alguna resta del matí. Si cal, hi afegeixo una mica d’aigua. Li escalfo ràpidament al micro. Deu minuts tot plegat, quinze com a molt... Encara podria agafar el tren de les catorze vint. Molt just, certament. Però quina altra cosa puc fer? Se m’ha escapat de les mans.

Procuro fer una veu agradable i deferent —tot i que potser no me’n surto—, per respondre-li:

—Dona, i tant! Passa. Passa a la cuina. Tinc una mica de pressa, però. Però sí, fem: fem el cafetó.

He servit només el seu cafè. Per a mi res. Perquè no en tenia més però també perquè aquesta pàmfila no oblidí que tinc pressa. És més, mentre ella se serveix amb molta parsimònia les cullerades de sucre, jo començo a moure el peu nerviosament — com si dugués el compàs d'una cançó— per veure si així me'n surto que s'afanyi.

Me la miro de reüll. Sé que està a punt de fer-ho. La conec com si l'hagués parida i sé que no ho pot evitar. Efectivament:

—Demà marxo a Sant Pol, a l'apartament dels pares a la platja.

—Ah, molt bé. T'anirà molt bé —jo aquí intento tallar-la ràpidament.

Es fa un silenci. Crec que li he arruïnat l'introït que s'acabava de preparar.

Però la Paula no té vergonya. Per tant, el fet de trobar-se sense introït, en comptes d'aturar-la, la llença a abocar directa la petició:

—Visualitza en Xevi. I què veus amb mi.

Xevi és el manso actual, el de transició. Ella de qui ha estat enamorada tota la vida és del ja esmentat Jim. Però mentrestant no sona la flauta, perd un temps preciós—la Paula ja comença a estar granadeta, li dec portar uns cinc o sis anys, i jo ja en tinc quaranta— amb aquest altre.

He de ser extremament cauta en la meva resposta. Sé que, depèn del que ara digui, la Paula se m'enganxarà com els pèls de gat a la roba negra. M'assaltarà a preguntes i no me la podré treure de sobre. Com que no vull perdre el darrer tren, en el sentit més literal de la frase, opto per dir:

—No veig res.

La Paula esbatana els ulls, incrèdula:

—Com vols dir? Què, res?

—Que no veig res —insisteixo amb to absolutament neutre.

—Però ni bo ni dolent? —fa ella contrariada.

—No...

Llavors és quan, de sobte, em repenso l'estratègia. Potser que li doni una mica de peixet. Una petita torna, com la galeteta que ara regalen amb el cafè a les cafeteries modernes. Potser, amb aquesta maniobra, ja me la trauré de sobre.

—M'acaba de venir una visió —dic.

Estic improvisant i em ve una idea que em sembla brillant: no parlar d'en Xevi. Al cap i a la fi, totes dues sabem que, aquest noi —manso actual o de transició— importa un rave. Al contrari, el que farà serà trencar una dreuera i anar directe al tema Jim, que sé que és el paratge on ella realment vol recalar.

— M'acaba de venir una visió: en Jim et trucarà.

La Paula es queda parada. Potser no s'esperava una *visió* tan prompta i eficient. En tot cas, ara ella ja té el que vol. He d'aprofitar aquesta circumstància a favor meu: canviaré de tema immediatament:

—Què ha plogut al Masnou? —li preguntaré, no per res sinó perquè ella viu al Masnou.

És dura de pelar. No es deixa entabanar i obvia deliberadament la meua pregunta meteorològica.

—Ja m'ha escrit. M'ha enviat un whatsapp —declara triomfant.

No m'ho puc creure. Ho he sentit bé? ¿M'està dient que aquest paio, en Jim, després de tants mesos desaparegut, ara li ha enviat un whatsapp?

La Paula observa la meua reacció amb certa malícia. Suposo que busca l'efecte sorpresa que ha pogut produir la seva notícia.

Jo, impertorbable; és clar. Aleshores ella mateixa aclareix:

—Perquè jo li he preguntat què tal les vacances.

Ah! Ja deia jo! En Jim ha escrit un missatge a aquesta tòtila perquè ella li havia escrit abans. Vaja, que l'única cosa que ha fet, ha estat ser educat i respondre el whatsapp que ella li havia enviat.

—M'ha contestat avui —diu pensativa. Amb això dedueixo que, a sobre, el whatsapp d'ella és de fa dies i, fins avui, el paio no s'ha dignat a contestar-la.

Després insisteix:

—Em trucarà per?—diu—. Va ploure, ahir.

Vaja, que considerada! Ara se'n recorda que li he preguntat fa hores si va ploure al Masnou!

—Collons, veus com ho endevino!—si jo li he dit que en Jim trucaria i ara resulta que ja li ha enviat un whatsapp, que fet i fotut ve a ser el mateix, ho he d'aprofitar per fer-me propaganda. És de vital importància, com a estratègia de mercat. Quan l'encerto, ho he de recalcar.

—Veus com soc infal·lible, jo! —insisteixo, alçant una mica el to de veu.

Ara ràpidament he de desviar la conversa perquè aquesta pesada no s'hi enganxi.

—Va ploure molt? —preguntaré sense mirar-la perquè estic mirant el rellotge.

El tren de les catorze vint ja no l'agafo ni de conya. Són les dues tocases. Em sembla que el següent ja no passa fins a les catorze quaranta. Hauré de trucar a la meva germana per avisar-la que faig tard. Se'm posen els pèls de punta només de pensar-ho.

Mentrestant la Paula, a la seva:

—Sí que ho veig, que ho endevines. Però em trucarà un altre dia?

Abans que jo li pugui respondre, afegeix desmenjada, com qui omple un formulari:

—Sí, força, *lo* de ploure.

Desisteixo de parlar més del tema pluja i em rendeixo als seus desitjos:

—Sí que et trucarà. Per quedar. Vol alguna cosa amb tu.

—Ah sí? Vols dir?

—*Yes*.

—Alguna cosa amb mi com què?

Es pot ser més plasta a la vida? Què no s'entén? Què no està ben clar? Bé, a veure si queda contenta:

—Alguna cosa romàntica —persevero—. Potser m'equivoco —afegeixo. Una bona vident sempre ha d'emprar aquest afegitó. Per si de cas. A més a més, et fa més creïble: l'univers és voluble.

—Ha, ha, ha, boja! Romàntic! —riu ella. El que ara vol és adeltar-se una bona estona en aquest punt. Sé que farà veure que no s'ho acaba de creure per tal que jo li regali l'orella.

—Ha, ha, ha! —ric, jo. Però per dintre ploro: no sé cap on tirar per tallar la conversa.

Torno a mirar el rellotge de la paret, ara de manera ben ostensible. Impossible agafar ni el de les catorze quaranta, de tren, si som realistes. Ja veig la meva germana, emprenyadíssima, tal com es posa ella, com un mico enfollit. Mentrestant, la Paula, continua a la seva:

—*T'estàs flipant!* Perquè això del Jim... ¿ho veus com *lo de què* em renovaran el contracte?

—Sí.

Necessito acabar aquesta comèdia immediatament, no ja per no perdre més trens, sinó perquè m'està carregant fins a més no poder.

L'altra no condeix treva:

—Ho dius de debó *lo* del Jim?

—Sí. Avui o demà—potser, concretant dates, me la trec de sobre.

—Què??? —fa incrèdula—. Ja t'he dit que demà marxo a Sant Pol, a l'apartament dels pares: o sigui que res —ara la molt capulla em vol desacreditar!

—Que no et pot trucar, encara que estiguis a l'apartament dels teus pares?

—Trucar, sí. Però quedar, no.

—Trucar per quedar.

Si fessin un concurs entre els pesats més pesats de tot el món, indiscutiblement el guanyaria aquesta paia. Es pot ser més plom?

—Que em dirà per quedar? Perquè vol tema? Ens veus embolicant-nos?

—Sí.

Estic desesperada. Estic atabalada. I infinitament estressada. Començaria a fer bots per tota la saleta, com si fos un os engarjolat, només per esbatre tant d'estrès apilotat a sobre meu.

I ella pam-pam:

—No m'ho crec. Tant de bo.

Què vol, aquesta dona?

Donar voltes i voltes al tema. Adelitar-s'hi. Vol que el nom de Jim, i els bons auspicis sobre aquest, siguin repetits una vegada i una altra, fins a l'extenuació. Sé que em tindria dies sencers, setmanes, repetint-li el mateix, i no acabaria mai satisfeta. Doncs, saps què, fins aquí hem arribat. S'ha acabat la llauna sobre en Jim. S'han acabat els romanços. Ara la penso deixar ben fotuda:

—Llavors, si no ho creus... doncs ja no passa!

Au, té, noia! Fot-te! Castigada! Ara t'has quedat sense Jim!
Ella, però, reacciona ràpidament.

—Sí, sí! Ho crec! M'ho crec! —s'ha espantat però ho dissimula amb un riure nerviós—. Ha, ha, ha. Que passi, que passi!
No dic res i ella em mira de biaix. Tot seguit afegeix:

—Passarà?

—És que si li dones tantes voltes, després ja no passa.

—Ai nena, no em diguis això. Encara tens la visió?

—Se m'està esborrant.

—Ai nena, només t'he dit que no m'ho creia perquè em diguessis que sí, que passaria—diu. Això jo ja ho sé. No cal que m'ho digui.

—Tu mateixa.

—Tornem enrere. Tens la visió?

Bé, ara sí que no. Ara sí que prou. Això és intolerable i s'ha acabat definitivament el bròquil:

—Ja l'has cagat!

Fa mala cara. Li he dit això, que l'ha cagat, amb tal contundència que ha quedat força sobtada. Però ara em sap una mica de greu, i no puc evitar demanar-li:

—Què passa?

—Res. M'havia fet il·lusions. I que em diguis que l'he cagat...
—ho diu com si fos un retret.

—Sí, ja l'has cagat. Què hi vols fer.

—*Joder*, tia. Que t'has enfadat?

—Noooo —responc—. Per què?

—Home perquè no crec n'hi hagi per tant perquè ara em diguis que l'he cagat.

—No soc jo, és l'Univers que funciona així. Noia, has acon-

seguit ratllar l'Univers. I si ara jo (una simple intermediària) he deixat de tenir la visió, quina culpa en tinc?

Emmurriada, la Paula per fi ha deixat de garrar. Agraieixo, per la meva part, aquest instant de silenci. Ara bé, ja no goso a mirar l'hora al rellotge; sé que aquesta batalla, i aquest tren, ja estan perduts.

La Paula no trigarà, però, a trencar el silenci. No té límit.

—Et ve? —diu.

—No, filla.

—*Jopetas...*

Tot d'un plegat, el mòbil la interromp, li acaba de sonar.

Llegeix el missatge de whatsapp a la pantalla i, a continuació, amb aires triomfals, m'etziba:

—M'ha escrit! Ah! Ha, ha, ha!

Ara la Paula riu com una boja.

—Al·lucino —dic. I és cert. No puc deixar d'al·lucinar.

És a dir, en Jim —un home absolutament escàpol fins avui—, s'acaba d'activar, potser d'una manera telepàtica, per posar-se en contacte amb aquesta figaflor. I tot gràcies a l'Univers, influeix per la meva intermediació.

—Veus! —dic, tot i que no m'ho puc creure.

Llavors afegeixo:

—M'ho hauries de pagar.

La Paula, en aquest punt, es fa la desentesa.

—Ha, ha, ha! Què veus ara?

Aquesta tia és insaciable.

—Res. Què t'ha dit? —li pregunto, perquè la veritat és que sento autèntica curiositat pel contingut del missatge.

—M'ha contestat un whatsapp, d'ahir. De quan li vaig dir que tenia conjuntivitis. Que em cuidi, diu.

—Al·lucino —torno a dir. Tot i que ara penso que, de fet, aquest whatsapp és com l'altre, tan sols un whatsapp de cortesia. La processó de missatges de la Paula deuen fer que en Jim se senti obligat a respondre'n algun de tant en tant.

—Encara no veus res? —diu la Paula.

Ara fora conyes, he d'acabar aquesta sessió i treure'm aquesta pesada de sobre com sigui, sense més dilacions pusil·lànimes. Ara ja es tracta d'una urgència vital, d'ella o jo. Del seu capritx o la meva salut mental. Li he de respondre de manera que quedi definitivament tancada la conversa. He de trobar la Resposta, en majúscula. Dic:

—He vist que abans de dilluns et truca. Però ara escolta'm bé: si ho tornes a preguntar, o a esmentar el nom de Jim, pel motiu que sigui, ja no passarà.

—Ok, ja no dic res....

Tot i la meva advertència, la Paula és incapaç d'aturar la xerrameca. Emprarà el truc de canviar d'objecte de conversa, i encetarà el tema de l'altre manso:

—El Xevi m'ha canviat el pany de la porta. Perquè no entri a buscar res.

—...

Ja ni em digno ni a respondre-la. Es fa un instant de silenci. La Paula no gosa a mirar-me, perquè sap que s'ha passat definitivament i que hauria d'enfrontar-se a la meva mirada fulminadora. Aprofito per aixecar-me de la cadira, fent un altre bot dels meus, i em començo a bellugar neguitosa, amb el front ostensiblement arrufat. M'aferro a la incomoditat del meu silenci perquè, ara mateix, ja no se m'acut altre recurs per fer-la fora.

Però la Paula és irreductible. I m'ho demostrarà una vegada

més, fent aquell posat de qui viu perpètuament a la lluna. Amb veueta innocent escomet:

—Li he enviat això al Jim—em mostra una foto seva, en bikini, al mòbil.

—L’has cagat! Ara ja l’has ben cagat! Has tornat a pronunciar el nom del Jim i ara ja no et contestarà! —li clavo cridant, fora de mare, convençuda de la certesa de la meva predicció.

Però ella, com si de sobte l’avorrís el tema, deixa anar:

—Què dius? Si ja m’ha contestat. M’ha dit “molt guapa”.

—T’ha dit “molt guapa”... i ja està! Ara ja no et dirà res més!

—*Joder*, serà que no li he enviat fotos. Sempre. Però què dius? Què hi té a veure?

—Has trencat l’encanteri

—Doncs vaja, que bé. Que *guai*.

*****

Quan, dessolats, els ulls de la mèdium trenquen cap a l’*Infinít* per última vegada —per albirar, ara sí, l’últim tren impossible— tot de sobte s’adona esgarrifada: res d’això és real. La mèdium pren consciència de com la seva ment pertorbada, encarcerada en un estat paradoxal, entre la vigília i el son, ha estat engolida en una conversa espiral i infinita. Acaba de descobrir-se a si mateixa dins un malson torturant i etern de preguntes-torna.

*****

«He de fer un esforç i alliberar-me d’aquest estat paradoxal. He de despertar d’aquest malson per tornar al món real. I potser, amb una mica de sort, em despertaré asseguda en el vagó d’un

DATURA STRAMONIUM

tren que mai no va fugir. Un tren que em transporta puntual a la meva cita a Premià.»

STONBERG
EDITORIAL
